

[Erik Kragh.]

Der er ingen forsvarsattaché i Oslo og ingen forsvarsattaché i Paris. De her på forsvarsministeriets budget nævnte officerer er tjenstgørende i de internationale NATO-stabe, altså nordregionens hovedkvarter i Oslo og SHAPE i Paris. De er en uundgåelig følge af NATO-samarbejdet, bl. a. for at sikre dansk indflydelse i disse stabe og hermed indflydelse på organisation og planlægning inden for det fælles forsvar.

Det er rigtigt, når det ærede medlem fremfører, at der er 3 forsvarsattachéer i Washington, men grunden til dette antal er alene samarbejdet med NATO-stabene i Washington, nemlig den stående gruppe og de permanente militærrepræsentanter. Der foregår her et grundlæggende planlægnings- og organisationsarbejde, som kræver en stor arbejdsindsats, og det er i høj grad i vor nationale interesse at være tilstrækkeligt repræsenteret i dette arbejde.

Jeg kan i øvrigt berolige det ærede medlem med, at Danmark er et af de lande i verden, der har de færreste udsendte forsvarsattachéer og de færreste udsendte officerer i det hele taget.

Det, der egentlig fik mig til at tage ordet under finanslovdebatten, er et problem, som jeg gerne vil benytte denne lejlighed til at henlede det høje tings opmærksomhed på. Det er problemet om øvelsespladser og skydeterræner for hæren.

Det er jo ifølge sagens natur et ømtåligt problem, hvis løsning derfor i reglen trækker i langdrag. Siden vedtagelsen af forsvarsloven af 1951 er forhandlinger herom gået for sig, og som følge af den politiske forståelse af disse ting, også fra de lokale myndigheders side, er tilfredsstillende resultater i mange tilfælde blevet opnået. Dette er også meget påskønnet fra de militære myndigheders side.

Der er imidlertid endnu et par steder, hvor spørgsmålet brænder på, og hvor en snarlig løsning er påkrævet. Jeg tænker på Slagelse og Vordingborg.

For Slagelses vedkommende skal jeg ikke komme nærmere ind på sagen, da jeg ved, at den behandles af finansudvalget, og at man vel kan håbe på en tilfredsstillende løsning.

For Vordingborgs vedkommende er situationen ganske uholdbar. Vi har her en af

landets største og bedste kaserner, hvor der er indkvarteret såvel en dækningsbataljon som rekrutter. Den eksisterende øvelsesplads er imidlertid af en så ringe udstrækning og af en sådan karakter, at den overhovedet ikke slår til til formålet.

Allerede i 1952, altså for 10 år siden, indledtes de første undersøgelser af mulighederne for at fremskaffe en egnet øvelsesplads. Jeg skal ikke komme nærmere ind på problemet om afgivelse af jord fra godset Rosenfeldt, men kun nævne det seneste forslag på dette område, der er fremsat af de militære myndigheder, nemlig om erhvervelse af et areal på ca. 350 ha omkring Kulsbjerg øst for Vordingborg som øvelsesplads for garnisonen. På dette område er jorden ikke af god bonitet, hvorfor det må formodes, at rentabiliteten er beskedent, specielt for så vidt angår de mindre brug.

Desværre er det ikke gjort hermed, idet nødvendigheden af at råde over et skydeterræn for tunge våben i Sydsjælland til brug for Vordingborg, Slagelse og Næstved er blevet stadig mere påtrængende, jo mere infanteriet og hjemmeværnet har fået rådighed over sådanne våben. Hertil kommer, at restriktionerne ved eksisterende skydeterræner er blevet og vil blive stadig strammere — jeg tænker her bl. a. på Melby.

Derfor omfatter forslaget også erhvervelse af 117 ha af Rosenfeldts jorder, altså et væsentligt mindre område end tidligere ønsket, nemlig et terræn, der støder op til vandet, hvilket af sikkerhedsmæssige grunde er nødvendigt.

Et af motiverne for, at der fra militær side er fremsat denne nye plan for løsningen af problemet øvelsesplads for garnisonen i Vordingborg og skydeterræn for de sydsjællandske garnisoner, er, at man — også fra militær side — meget vel forstår det uønskelige i at beslaglægge det oprindelige, store areal af Rosenfeldt, hvor jorden er af særlig høj kvalitet. På den anden side er en snarlig løsning af problemet påkrævet.

Der er også i denne forbindelse grund til at nævne, at man fra militær side mest muligt ønsker at undgå at genere landbefolkningen ved afholdelse af øvelser på deres jorder, og at det moderne materiel som pansrede mandskabsvogne o. lign. stiller os over for store vanskeligheder på dette område. Men netop disse forhold understreger